

а е 8 пжти по малка отъ нея по население (34,269,764 души въ 1909 г., съ 120 на кв. км.; въ други статистици 113 и 119). Имайки прѣдъ видъ геологичната, стопанска и демографична прилика между Италия и България послѣдната би трѣбвало да достигне минимумъ 12 милиона жители за да може да се заговори въ нея за страхъ отъ нарастване на населението прѣдъ наличността на безработни, прѣстѣпни, изродени и т. н., както това прави Колаяни за Италия. (България има 96345 кв. км., съ население въ 1905 г. 4035575, което слѣдъ послѣдното прѣброяване 31 XII—1910 ще бжде близо 4,300,000; съ 42 души на кв. км., пакъ въ 1905 г.; и съ 88910 излишѣкъ на роденитѣ върху умрѣлитѣ, въ 1907 година).

За италиянската емиграция се посочва прѣдимството, че допринася на националната економия съ подържането развой на своята флота, като зачестява търговския обмѣнъ на Италия съ имиграционнитѣ страни. Това прѣдимство абсолютно липсва отъ партията на емиграционнитѣ изгоди за България.

За италиянската емиграция се посочва прѣдимството, че тя е спомогнала за намаляването прѣстѣпността въ Италия. Тукъ трѣба да се поспремъ. Прѣди всичко, прѣстѣпността въ Италия не е само плодъ на мизерията, на економически значи язви, а е още и *то прѣдимно* социално явление. Италиянскитѣ прѣстѣпници не крадатъ и убиватъ само защото нѣматъ какво да ядатъ, а защото сѣ италиянци, както се изразяватъ американцитѣ. Того обидно и цинично обѣснение на италиянската криминалностъ въ Америка и Европа, колкото и да е прѣувеличено, — съпоставено съ даннитѣ за криминалността въ останалитѣ културни държави на Европа, е правдиво въ много отношения. Погледнато отъ социално-политическа страна, коренитѣ на италиянската криминалностъ се криятъ дълбоко въ слѣдитѣ на бившитѣ